

Ανακαλύπτοντας τον χαμένο εαυτό: μια στιγμή αρκεί...

/ [Πεμπτούσια](#)

Ο άσωτος βρήκε διέξοδο και την υλοποίησε αμέσως. Και πραγματικά μόνο μια στιγμή απέχει η επιστροφή στον προσανατολισμό αν κανείς αναλάβει την ευθύνη του, όπως ο παράλυτος που σηκώνει το κρεβάτι του και περπατάει... ο οποίος δεν άρχισε το διάλογο και τις διαπραγματεύσεις για την ανημπόρια του... Σηκώθηκε. Σε μια στιγμή. Μια στιγμή για να «βρει κανείς τον χαμένο εαυτό του» που προϋποθέτει αμέτρητες διεργασίες, όπως το πάτημα ενός κουμπιού στον υπολογιστή που μέσα σε δευτερόλεπτα αναζητά με επιτυχία ένα χαμένο αρχείο.

Για να έρθει κανείς «εις εαυτόν», έχει να συγχρονίσει τις διαφορετικές θέσεις ώστε να συνυπάρξουν ταυτόχρονα .... «Κράτα το νου σου στον Άδη και μην απελπίζεσαι» λέει ο Αγ. Σιλουανός και μας δίνει προοπτική.... Τόλμησε να δεις τα χάλια σου , την πτώση σου, την αμαρτία σου χωρίς όμως να απελπιστείς...

Η υποτροπή γίνεται μέσα στον στόχο για καθαρή ζωή ...όχι έξω από αυτήν... Ψευδαίσθηση είχαμε όταν νομίζαμε ότι τον έχουμε επιτύχει, ψευδαίσθηση κι όταν πιστεύουμε ότι τον χάσαμε... Στη πραγματικότητα πρώτα μπορούσαμε να τον διακρίνουμε από μακριά, ενώ τώρα αδυνατούμε να χουμε διάκριση καθώς

σκοτείνιασε το δικό μας βλέμμα....αυτό που χάθηκε είναι η ορατότητα... Σαν τα βρέφη που ανησυχούν για την εξαφάνιση της μητέρας κάθε φορά που δεν την αντικρίζουν μέχρι να εδραιωθεί η ύπαρξή της ανεξάρτητα από την οπτική τους. Έτσι και στην υποτροπή, κινδυνεύουμε να αμφιβάλλουμε για την σταθερή ύπαρξη του στόχου επειδή στρέψαμε άλλου το δικό μας βλέμμα. Όμως ο Πατέρας περιμένει πάντα εκεί, στη πόρτα, έτοιμος να τρέξει προς το μέρος μας... εμείς θα τον αναζητήσουμε; ...

Κι ενώ ακούγεται τόσο απλό και άμεσο... ταυτόχρονα αποδεικνύεται πολύ δύσκολο...

Κάτι όμως αντιστέκεται στον φωτισμό;;; κάτι νιώθει καλύτερα στο σκοτάδι...

Αυτό που δεν σου επιτρέπει να συνδεθείς άμεσα με τον στόχο, είναι ο θυμός... θυμός προς τον εαυτό σου που δεν σε προστάτεψε, θυμός προς τον Θεό που δε σε κράτησε, θυμός προς την ευθύνη των προηγούμενων άλλων, της προσωπικής σου ιστορίας αλλά και της ανθρώπινης ιστορίας που χάραξαν πριν από σένα τους παράδρομους που σε παγίδευσαν....

Ο θυμός εδώ υψώνει το παραπέτασμα ανάμεσα σε σένα και τον προσωπικό σου προορισμό και είναι το σημείο όπου κινδυνεύεις να εξαφανίσεις όχι τον προορισμό αλλά την επιθυμία σου προς αυτόν. Με μια λέξη να αφανιστείς εσύ....και γιατί όχι να δημιουργήσεις και συ τον δικό σου παράδρομο που θα εκτραπούν και άλλοι αργότερα

.....

Το βλέμμα ανοίγει προς όλες τις κατευθύνσεις... αντικρίζει το όλον.... Το όλον του ανθρώπου, το όλον του προορισμού .....απομακρύνεται από τα συμπτώματα... σαν το αεροπλάνο που απομακρύνεται και μεταμορφώνει τη «χωματερή» σε πινελιά που συνταιριάζει αρμονικά μέσα στην κάτοψη του τοπίου. Αυτό δε σημαίνει ότι για παράδειγμα η χωματερή από κοντά δεν είναι δύσοσμη αλλά ότι στο σύνολο του τοπίου χάνεται η δυσσομία της, παύει να είναι σημαντική

Πώς να τολμήσει να σηκώσει το βλέμμα στο στόχο; Πώς να ξαναελπίσει στη πραγμάτωση του; Πώς να τον επιθυμήσει; Πώς να τον λαχταρήσει; Πώς να τον φωτίσει; Το βλέμμα στην υποτροπή δεν αντέχει στο άπλετο φως.... υποχωρεί, δυσανασχετεί, τυφλώνεται....

Πόνος οδύνη, χτύπημα, αυτομαστίγωμα, πλήγωμα, ενοχή, τέλος... ευτυχώς κάποια στιγμή έρχεται η εξάντληση... τότε ξεκινά ο θρήνος ...τότε αφήνει το μαστίγιο.... μπαίνει σε βούλιαγμα.... ατελείωτο μοιρολόϊ.....

Βαθύς ο πόνος....ανείπωτος....

Η ψυχή θέλει να ξανασηκωθεί...ο θυμός να βυθιστεί

Δειλή πρόταση για εσωτερικό διάλογο

Ο θυμός αρνείται τη συνδιαλλαγή.....

Σκληρή διαπραγμάτευση σε στάση εσωτερικής αυτοκτονίας.... το όπλο σημαδεύει το στόχο με την προσδοκία να εξαφανιστεί...να καταργηθεί η επικοινωνία μεταξύ στόχου και ψυχικής ορμής σε αυτόν.... δηλαδή επιθυμίας για αυτόν... άμα δεν υπάρχει ο στόχος τότε δεν θα τον επιθυμώ..... δεύτερη αστοχία... Τρίτη αστοχία....

Ο στόχος δεν αφανίζεται παρόλες τις απόπειρες... δεν υπάρχει επιτυχημένη στόχευση.... Γιατί ο στόχος είναι έμφυτος.... άρα ξεπερνά τις δυνατότητές μας είτε να τον εμφανίσουμε είτε να τον εξαφανίσουμε....πανταχού παρών ό,τι και να κάνουμε...

Πολλοί μένουν σε αυτό το στάδιο... να πολεμούν αενάως τον στόχο... δεν τολμούν ποτέ να τον ξαναεπιθυμήσουν.... Εμμένουν με τα μάτια κλειστά να εξαφανίσουν τον στόχο... εμμένουν στην απελπισία...

Μέχρι αυτό το σημείο τη δουλειά έχει να πραγματοποιήσει κανείς μόνος του... Η άρνηση η η κατάφαση στην επικοινωνία είναι προϊόν προσωπικής απόφασης.

«Όταν κανείς αρχίζει να επικοινωνεί, να προσπαθεί να μιλήσει αληθινά, η επιθυμία δεν έχει τέλος, μπορεί να επιθυμεί δίχως τέλος» λέει η Ντολτό.

Παρατήρηση: Η παρούσα ανάρτηση αποτελεί απόσπασμα από το άρθρο της Μαρίας Γεωργακοπούλου «Ζωή χρονίως υποτροπιάζουσα...»

Περιοδικό: “Ψυχής δρόμοι”, τεύχος 7, Εκδόσεις “**Αρμός**” (www.armosbooks.gr)